

Константин Миладинов
Т'га за југ

Орелски крилја как да си метнех
и в наши стърни да си прелетнех!
На наши места ја да си идам,
да видам Стамбол, Кукуш да видам,
Да видам дали сѐнце и тамо
матно угревјат, како и вамо.
Ако как овде сѐнцето ме стретит,
ако пак мрачно сѐнцето светит:
На пѐт далечни ја ке се стегнам,
и в други стърни ке си побегнам,
каде сѐнцето светло угревјат,
каде небото свезди посеvјат.
Овде је мрачно и мрак м' обвива
и темна мѐгла земја покрива:
мразој и снегој, и пепелници,
силни ветришта и вијулици,
Околу мѐгли и мразој земни,
а в'гради студој, и мисли темни.
Не, ја не можам овде да седам!
Не, ја не можам мразој да гледам!
Дајте ми крилја ја да си метнам
и в наши стърни да си прелетнам:
на наши места ја да си идам,
да видам Охрид, Струга да видам.
Тамо зората греит душата
и сѐнце светло зајдвит в гората.
Тамо дарбите природна сила
со сѐта раскош ги растурила:
Бистро езеро, гледаш, белеит
или од ветар синотемнеит:
поле погледниш, или планина
-сегде Божева је хубавина.
Тамо по срце в кавал да свирам,
сѐнце да зајдвит, ја да умирам!

Ацо Шопов
Кон галебот што кружи над мојата глава

Галебе мој,
не слетувај на моите очи.
На тие брегови откинати ниеден пристан
нема.

Зарони во сите длабочини,
надлетај над сите височини
и дај виделина да земам!
Галебе мој, јас очи веќе немам.

Не слетувај на моето срце!
Галебе мој, срцето не е мое:
мини низ сите предели неминати,
крај сите живи, непознати, загинати.
Загледај во сите осамени, сите разделени,
и сите ледени врвои и сите ливади зелени,
и чуј -
додека твоето крило над нив морно се вие
како немирно во нив моето срце бие!

Не слетувај галебе мој,
врати се пак ва јатото.
Јас сум лотка, осудена
на судир со непознатото.